

5 Μαρτίου, 1993

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΚΑΡΠΑΡΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΑΙ/ ΄ Η ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 263/92)

-
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διαθεσιμότητα — Άρθρο 85(1) του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου (Ν. 1/90) — Δυνατότητα παράτασης της διαθεσιμότητας εφόσον συντρέχει σοβαρός λόγος — Ως σοβαρός λόγος θεωρήθηκε η συνέχιση αστυνομικών ανακρίσεων — Δε συνέτρεχαν τέτοια γεγονότα — Πλάνη περί τα πράγματα — Κατά τον ίδιο χρόνο με βάση τα πραγματικά περιστατικά, θα ήταν δυνατή η διαθεσιμότητα του υπαλλήλου βάσει του Άρθρου 85(2) — Αυτό δεν αλλάζει τα πράγματα — Έκφραση γνώμης για το ποια θα μπορούσε να ήταν η απόφαση, θα αποτελούσε ανεπίτρεπτη πιθανολόγηση, καθ' υπέρβαση του αναθεωρητικού ρόλου του Δικαστηρίου. 5 10
- Διοικητικό Δίκαιο — Δημόσιο Συμφέρον — Έννοια της οποίας το περιεχόμενο πρέπει σε κάθε περίπτωση να εξειδικεύεται, με αναφορά στα περιστατικά, έτσι που να αποκτά το απαραίτητο περιεχόμενο, που να καθιστά δυνατό το δικαστικό έλεγχο. 15
- Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Προσβολή με το ίδιο δικόγραφο περισσότερων της μίας διοικητικών πράξεων — Δυνατή μόνο εφόσον οι πράξεις είναι συναφείς — Έννοια συναφείας, προϋποθέσεις. 20
- Διοικητική Πράξη — Αιτιολογία — Ανεπίτρεπτη η αναμόρφωση της αιτιολόγησης διοικητικής πράξης με εκ των υστέρων σκέψεις, άσχετες προς όσα οδήγησαν στη λήψη της.

5 Ο αιτητής προσέβαλε με την προσφυγή του τρεις διοικητικές απο-
 φάσεις των καθ' ων η αίτηση: Αποφάσεις ημερομηνίας 18/2/92 και
 28/2/92, με τις οποίες ετίθετο σε διαθεσιμότητα και απόφαση ημερο-
 10 μηνίας 28/2/92, με την οποία του αποκόπτετο μέρος από τις απολα-
 βές του. Από τον αιτητή τέθηκε ο ισχυρισμός ότι και οι δύο πρώτες
 αποφάσεις της Ε.Δ.Υ. ήταν προϊόν πλάνης καθ'ότι είχαν ληφθεί για
 λόγους δημοσίου συμφέροντος επειδή διεξάγονταν ανακρίσεις ενα-
 ντίον του στη μία περίπτωση και επειδή είχε ασκηθεί ποινική δίωξη
 15 εναντίον του στη δεύτερη περίπτωση, πραγματικά όμως περιστατικά
 που δε συνέτρεχαν κατά τη λήψη των αποφάσεων.

Το Ανώτατο Δικαστήριο ακυρώνοντας τις επίδικες αποφάσεις
 αποφάσισε ότι:

15 1. Η προσβολή με το ίδιο δικόγραφο περισσότερων της μίας διοικη-
 τικών πράξεων, είναι επιτρεπτή μόνο όταν είναι συναφείς. Δια-
 φορετικά, η προσφυγή είναι παραδεκτή μόνο ως προς την προ-
 20 τασσόμενη στο δικόγραφο. Θεωρούνται συναφείς οι διοικητικές
 πράξεις ή αποφάσεις, αν η μια αποτελεί προϋπόθεση της άλλης ή
 αν αφορούν στον ίδιο αιτητή, στηρίζονται στις ίδιες διατάξεις του
 Νόμου, έχουν ταυτόσημη αιτιολογία και εκδόθηκαν στην ίδια δι-
 οικητική διαδικασία από το ίδιο διοικητικό όργανο. Όλες οι απο-
 φάσεις για διαθεσιμότητα, εκδόθηκαν από το ίδιο διοικητικό
 25 Όργανο, αφορούν στον αιτητή και στηρίζονται στις διατάξεις του
 Άρθρου 85 του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου (Ν. 1/90). Λή-
 φθηκαν σε σχέση με τα ίδια κατ' ισχυρισμό ποινικά αδικήματα και
 μπορούν να θεωρηθούν πως όσο και αν ήταν αυτοτελείς και όσο
 30 αν λήφθηκαν σε διαφορετικές συνεδρίες που απείχαν χρονικά η
 μια από την άλλη, αποτελούσαν μέρος της ίδιας ευρύτερης διοι-
 κητικής διαδικασίας. Αντικείμενο της διαδικασίας αυτής ήταν,
 από την αρχή μέχρι το τέλος, η ρύθμιση του ζητήματος της άσκη-
 σης των καθηκόντων του από τον αιτητή, με γνώμονα το δημόσιο
 συμφέρον, μέχρι τη συμπλήρωση των ερευνών στην αρχή και την
 35 κατάληξη της ποινικής δίωξης που αποφασίστηκε, στη συνέχεια.

40 Η απόφαση ως προς το μέρος των απολαβών που θα λάμβανε ο
 αιτητής κατά τη διάρκεια της διαθεσιμότητάς του μπορεί να έχει
 νόμιμο στήριγμα μόνο αν επικυρωθεί η απόφαση για διαθεσιμότη-
 τα. Μπορεί να λεχθεί ότι, από αυτή την άποψη, η απόφαση ως
 προς τις απολαβές έχει ως προϋπόθεση την απόφαση ως προς τη
 διαθεσιμότητα, ανεξάρτητα από το αν θα μπορούσε να προ-
 σβληθεί και αυτοτελώς. Εν πάση περιπτώσει, ισχύουν και σε
 σχέση με αυτή την απόφαση όσα σημειώθηκαν προηγουμένως.
 Οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι συναφείς και η συμπρο-

σβολή τους με το ίδιο δικόγραφο είναι παραδεκτή.

2. Η επιφύλαξη στο Άρθρο 85(1) παρέχει στην ΕΔΥ την εξουσία να παρατείνει τη διαθεσιμότητα υπαλλήλου για περαιτέρω τρεις μήνες "αν συντρέχει σοβαρός λόγος". Η ΕΔΥ, αφού έλαβε υπόψη την εισήγηση της Αρμόδιας Αρχής, έγκρινε ότι συντρέχει σοβαρός λόγος για παράταση της διαθεσιμότητας του αιτητή, μέχρι την 29 Φεβρουαρίου 1992. 5

Όμως σύμφωνα με επιστολή του αρμόδιου αξιωματικού της αστυνομίας ημερομηνίας 4 Φεβρουαρίου 1992, οι ανακρίσεις της αστυνομίας είχαν ήδη συμπληρωθεί και είχε καταχωριστεί κατά του αιτητή ποινική υπόθεση που, μάλιστα, είχε οριστεί για επίδοση στις 24 Φεβρουαρίου 1992. Είναι έκδηλο ότι η απόφαση της ΕΔΥ λήφθηκε κατά παραγνώριση της εξέλιξης αυτής. Το Άρθρο 85(2) ρυθμίζει ειδικά την εξουσία της ΕΔΥ στις περιπτώσεις που αποφασίζεται η ποινική δίωξη του υπαλλήλου. Μπορεί, αν το δημόσιο συμφέρον το απαιτεί, να τον θέσει σε διαθεσιμότητα μέχρι την τελική συμπλήρωση της υπόθεσης. 10

Το θέμα δεν είναι απλώς νομοτυπικό. Το δημόσιο συμφέρον, που αποτελεί το γνώμονα και στις δυο περιπτώσεις, είναι έννοια της οποίας το περιεχόμενο πρέπει σε κάθε περίπτωση να εξειδικεύεται. Αν πρόκειται η επίκλησή του να προσφέρει τη στήριξη διοικητικής ενέργειας, θα πρέπει να συγκεκριμενοποιείται με αναφορά στα περιστατικά έτσι που να αποκτά το απαραίτητο περιεχόμενο που θα αποκαλύπτει το συλλογισμό και θα επιτρέπει το δικαστικό έλεγχο. 25

Η κατάληξη πως ορισμένη απόφαση εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρον, αποτελεί συμπέρασμα που προϋποθέτει την ύπαρξη δεδομένων πάνω στη βάση των οποίων εξάγεται. Η λήψη της απόφασης της 14 Φεβρουαρίου 1992 με παραπομπή στους λόγους που οδήγησαν στη λήψη της προηγούμενης, συγκεκριμενοποιεί ως δημόσιο συμφέρον την ανάγκη απουσίας του αιτητή από την υπηρεσία του, "ενώ διεξάγονται οι ανακρίσεις εναντίον του". Η διαπίστωση πως οι ανακρίσεις είχαν πια συμπληρωθεί, αποκαλύπτει πλάνη και αφαιρεί το αιτιολογικό έρεισμα της απόφασης. Το γεγονός ότι ήταν δυνατή η διαθεσιμότητα του αιτητή κατά το Άρθρο 85(2) μια και όχι μόνο αποφασίστηκε αλλά και ασκήθηκε ποινική δίωξη εναντίον του, δεν μπορεί να διαφοροποιήσει την κατάσταση. Η έκφραση γνώμης ως προς το ποια θα μπορούσε ή θα έπρεπε, ενδεχομένως, να ήταν η 30

απόφαση αν το ζήτημα προσεγγιζόταν πάνω στη σωστή βάση, θα αποτελούσε ανεπίτρεπτη πιθανολόγηση ως προς το τί θα υπαγόρευε το δημόσιο συμφέρον σ' εκείνη την περίπτωση, ουσιαστικά καθ' υπέρβαση του αναθεωρητικού ρόλου του Δικαστηρίου. 40

3. Το ζήτημα προσεγγίστηκε και από διαφορετική σκοπιά. Η ΕΔΥ συνοψίζοντας τους λόγους που επικαλέστηκε η Αρμόδια Αρχή, εξειδίκευσε τη φύση και τη σοβαρότητα του αδικήματος καθώς και τη θέση που κατείχε αιτητής στην πρεσβεία. Και αν ακόμη, αντίθετα προς όσα προκύπτουν από τα κείμενα, είδε το θέμα πάνω στη βάση ότι συμπληρώθηκαν οι ανακρίσεις και ασκήθηκε ποινική δίωξη, θα πρόβαλλε το κρίσιμο ερώτημα ως προς το ποιο ήταν το αδίκημα, η φύση και η σοβαρότητα του οποίου οδήγησαν στην εκτίμηση της ΕΔΥ. Δε φαίνεται όμως πουθενά στο φάκελο ποιο ήταν το περιεχόμενο της δίωξης. Χωρίς αυτή τη σημαντική πληροφορία, θα ήταν αδιανόητο να συγκεκριμενοποιηθεί το δημόσιο συμφέρον με αναφορά στη φύση και τη σοβαρότητα του απροσδιόριστου αδικήματος.
- 4 Με έγγραφο της 27 Φεβρουαρίου, 1992, ο Γενικός Διευθυντής εισηγείται, κατά ρητή επίκληση πια του Άρθρου 85(2), την παράταση της διαθεσιμότητας του αιτητή, μέχρι την τελική συμπλήρωση της υπόθεσης. Αναφέρει ως λόγο το γεγονός ότι αποφασίστηκε η ποινική δίωξη του αιτητή σε σχέση με κατηγορίες στις οποίες περιλαμβάνόταν και η υπεξαίρεση. Την 24 Φεβρουαρίου 1992, όμως, ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας είχε καταχωρήσει αναστολή ποινικής δίωξης, η ποινική υπόθεση κατά του αιτητή απορρίφθηκε από το Δικαστήριο και ο αιτητής απαλλάχθηκε. Οι καθ' ων η αίτηση αναφέρθηκαν στο γεγονός ότι η αναστολή ποινικής δίωξης καταχωρίστηκε όχι για λόγους ουσίας αλλά για να καθοριστεί προηγουμένως το κατά τόπο αρμόδιο Δικαστήριο. Δεν αλλάζουν τα πράγματα. Δεν είναι δυνατό να αναμορφωθεί η αιτιολόγηση της απόφασης εκ των υστέρων, με σκέψεις άσχετες προς όσα οδήγησαν στη λήψη της.

Οι προσφυγές επιτυγχάνουν με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- 35 *Georghiou v. Republic (1987) 3 C.L.R. 400,*
Σιμιλλή και Άλλος ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 463,
Πογιατζής ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 20,
 40 *Kazamias v. Republic (1982) 3 C.L.R. 239,*
Adamides v. Republic (1982) 3 C.L.R. 343,

Νικολάου ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 3959.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον των αποφάσεων των καθ' ών η αίτηση ημερ. 18.2.92 και 28.2.92 με τις οποίες έθεσαν σε διαθεσιμότητα τον αιτητή και του στέρησαν μέρος των απολαβών του ως μόνιμου υπάλληλου. 5

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή. 10

Μ. Τσαγγαρίδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ών η αίτηση.

Cur. adv. vult.

15

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ο αιτητής επιδιώκει τις ακόλουθες θεραπείες:

"1. Δήλωση του Σεβαστού Δικαστηρίου πως οι πράξεις και/ή αποφάσεις της καθ' ης η αίτηση ημερομ. 18.2.92 και 28.2.92 να θέσει σε διαθεσιμότητα τον αιτητή είναι άκυρη και στερημένη οιοδήποτε νομίμου αποτελέσματος. 20

2. Διάταγμα του Σεβαστού Δικαστηρίου διατάττον την ακύρωση της πράξης και/ή απόφασης της καθ' ης η αίτηση ημερομ. 28.2.92 να στερήσει από τον αιτητή μέρος των απολαβών του ως μόνιμου υπαλλήλου." 25

Η προσβολή τριών, αυτοτελών διοικητικών πράξεων με το ίδιο δικόγραφο, επιβάλλει την εξέταση, όσο και αν δεν εγέρθηκε το θέμα, του παραδεκτού της συνένωσης. Είναι επιτρεπτή η προσβολή περισσότερων της μιας διοικητικών πράξεων με το ίδιο δικόγραφο, μόνο όταν είναι συναφείς. Διαφορετικά, η προσφυγή είναι παραδεκτή μόνο ως προς την προτασόμενη στο δικόγραφο. Θεωρούνται συναφείς οι διοικητικές πράξεις ή αποφάσεις αν η μια αποτελεί προϋπόθεση της άλλης ή αν αφορούν στον ίδιο αιτητή, στηρίζονται στις ίδιες διατάξεις του Νόμου, έχουν ταυτόσημη αιτιολογία και εκδόθηκαν στην ίδια διοικητική διαδικασία από το ίδιο διοικητικό όργανο. (Βλ. Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου Επικρατείας 1929-1959 σελ. 274, **Georghiou v. Republic** (1987) 3 C.L.R. 400, **Μαρία Σιμιλλή και Άλλος ν. Δημοκρατίας** (1990) 3 Α.Α.Δ. 463, **Πάμπος Πογιατζή ν. Δημοκρατίας** (1992) 4 Α.Α.Δ. 20. 30 35 40

Την 17 Μαΐου 1991 ο Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας στη Μόσχα, διατύπωσε, με επιστολή του προς τον Υπουργό Εξωτερικών, καταγγελία σε βάρος του αιτητή που τότε υπηρετούσε στην Πρεσβεία ως Σύμβουλος - Γενικός Πρόξενος Α'. Διατάχθηκε έρευνα που κατέληξε στην πρόταση κατηγοριών για πειθαρχικά αδικήματα. Αφού ορίστηκε ημερομηνία για την έναρξη της πειθαρχικής δίκης, αξιωματικός της Αστυνομίας πληροφόρησε με επιστολή του το Γενικό Διευθυντή του Υπουργείου Εξωτερικών ότι διεξάγονται έρευνες σχετικά με καταγγελίες κατά του αιτητή ότι διέπραξε ποινικά αδικήματα. Ο αιτητής φερόταν να είχε εισέλθει παράνομα στην κατοικία του Πρέσβη στη Μόσχα όπου φωτοτύπησε διάφορα προσωπικά του έγγραφα και, ακόμα, ότι υπεξαίρεσε και φωτοτύπησε έγγραφα που ανήκουν στην Πρεσβεία. Αμέσως μετά, έπειτα από εισήγηση του Γενικού Διευθυντή, η ΕΔΥ έθεσε τον αιτητή σε διαθεσιμότητα από 11 Οκτωβρίου 1991 "και κατά τη διάρκεια της αστυνομικής έρευνας σύμφωνα με το άρθρο 85(1) του περι Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1990". Μετά την εκπνοή της τρίμηνης περιόδου που αποτελεί το μέγιστο χρονικό διάστημα ισχύος της απόφασης για διαθεσιμότητα δυνάμει του άρθρου 85(1), σύμφωνα με την επιφύλαξη στο ίδιο άρθρο, ο Γενικός Διευθυντής επανήλθε με νέα εισήγηση για παράταση της διαθεσιμότητας του αιτητή για τους ίδιους λόγους, όπως αναφέρεται, που εκτίθενται στην πρώτη επιστολή του. Τις 14 Φεβρουαρίου 1992, η ΕΔΥ αποφάσισε την παράταση της διαθεσιμότητας σύμφωνα με την εισήγηση, μέχρι τις 29 Φεβρουαρίου 1992. Αυτή είναι η πρώτη από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις. Τις 27 Φεβρουαρίου 1992, ο Γενικός Διευθυντής εισηγήθηκε προς την ΕΔΥ την περαιτέρω παράταση της διαθεσιμότητας μέχρι την τελική συμπλήρωση της υπόθεσης μια και είχε στο μεταξύ "αποφασιστεί η ποινική δίωξη" του αιτητή. Η απόφαση της ΕΔΥ ημερομηνίας 28 Φεβρουαρίου 1992, με την οποία υιοθέτησε την εισήγηση, αποτελεί την δεύτερη από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις. Σε κάθε μια από τις αποφάσεις της η ΕΔΥ όριζε το μέρος των απολαβών που θα λάμβανε ο αιτητής κατά τη διάρκεια της διαθεσιμότητάς του. Η τρίτη θεραπεία που επιδιώκει ο αιτητής, αναφέρεται στη σχετική απόφαση της 28 Φεβρουαρίου 1992.

Όλες οι αποφάσεις για διαθεσιμότητα εκδόθηκαν από το ίδιο διοικητικό όργανο, αφορούν στον αιτητή και στηρίζονται στις διατάξεις του άρθρου 85 του Νόμου. Λήφθηκαν σε σχέση με τα ίδια κατ' ισχυρισμό ποινικά αδικήματα και μπορούν να θεωρηθούν πως όσο και αν ήταν αυτοτελείς και όσο και αν λήφθηκαν σε διαφορετικές συνεδρίες που απείχαν χρονικά η μια από την άλλη, αποτελούσαν μέρος της ίδιας ευρύτερης διοικητικής δια-

δικασίας. Αντικείμενο της διαδικασίας αυτής ήταν, από την αρχή μέχρι το τέλος, η ρύθμιση του ζητήματος της άσκησης των καθηκόντων του από τον αιτητή, με γνώμονα το δημόσιο συμφέρον, μέχρι τη συμπλήρωση των ερευνών στην αρχή και την κατάληξη της ποινικής δίωξης που αποφασίστηκε, στη συνέχεια. 5

Η απόφαση ως προς το μέρος των απολαβών που θα λάμβανε ο αιτητής κατά τη διάρκεια της διαθεσιμότητάς του μπορεί να έχει νόμιμο στήριγμα μόνο αν επικυρωθεί η απόφαση για διαθεσιμότητα. Μπορεί να λεχθεί ότι, από αυτή την άποψη, η απόφαση ως προς τις απολαβές έχει ως προϋπόθεση την απόφαση ως προς τη διαθεσιμότητα, ανεξάρτητα από το αν θα μπορούσε να προσβληθεί και αυτοτελώς. Εν πάση περιπτώσει, ισχύουν και σε σχέση με αυτή την απόφαση όσα σημείωσα προηγουμένως. Καταλήγω ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι συναφείς και ότι η συμπεροβολή τους με το ίδιο δικόγραφο είναι παραδεκτή. 10 15

Είναι ο ισχυρισμός του αιτητή πως και οι δυο αποφάσεις για τη διαθεσιμότητά του ήταν το προϊόν πραγματικής πλάνης. Ιδιαίτερος λόγος ακυρότητας ως προς το ζήτημα των απολαβών του, δεν έχει αναπτυχθεί. Η τύχη του θα εξαρτηθεί από την επικύρωση της απόφασης για διαθεσιμότητα στα πλαίσια της οποίας προέκυψε. 20

Όταν άρχισε η αστυνομική έρευνα, υποβλήθηκε η εισήγηση για διαθεσιμότητα του αιτητή γιατί η Αρμόδια Αρχή πίστευε, όπως σημειώνεται στο σχετικό έγγραφο ημερομηνίας 11 Οκτωβρίου 1991, ότι "δε θα ήταν προς το δημόσιο συμφέρον να συνεχίσει ο υπάλληλος να υπηρετεί στην πιο πάνω αποστολή ενώ διεξάγονται ανακρίσεις εναντίον του". Αυτή ήταν και η αιτιολογική βάση της επακόλουθης απόφασης της ίδιας ημερομηνίας. Τις 10 Φεβρουαρίου 1992 η Αρμόδια Αρχή εισηγήθηκε την παράταση της διαθεσιμότητας, όπως σημειώνει, "για τους ίδιους λόγους που εκτίθενται στην επιστολή μας με ημερ. 11.10.91". Η επιφύλαξη στο άρθρο 85(1) παρέχει στην ΕΔΥ την εξουσία να παρατείνει τη διαθεσιμότητα υπαλλήλου για περαιτέρω τρεις μήνες "αν συντρέχει σοβαρός λόγος". Η ΕΔΥ, αφού έλαβε υπόψη την εισήγηση της Αρμόδιας Αρχής, έκρινε ότι συντρέχει σοβαρός λόγος για παράταση της διαθεσιμότητας του αιτητή μέχρι την 29 Φεβρουαρίου 1992. 25 30 35

Όμως, σύμφωνα με επιστολή του αρμόδιου αξιωματικού της αστυνομίας ημερομηνίας 4 Φεβρουαρίου 1992; οι ανακρίσεις της αστυνομίας είχαν ήδη συμπληρωθεί και είχε καταχωριστεί κατά του αιτητή ποινική υπόθεση που, μάλιστα, είχε οριστεί για επίδοση στις 24 Φεβρουαρίου 1992. Είναι έκδηλο ότι η απόφα- 40

ση της ΕΔΥ λήφθηκε κατά παραγνώριση της εξέλιξης αυτής. Το άρθρο 85(2) ρυθμίζει ειδικά την εξουσία της ΕΔΥ στις περιπτώσεις που αποφασίζεται η ποινική δίωξη του υπαλλήλου. Μπορεί, αν το δημόσιο συμφέρον το απαιτεί, να τον θέσει σε διαθεσιμότητα μέχρι την τελική συμπλήρωση της υπόθεσης.

Το θέμα δεν είναι απλώς νομοτυπικό. Το δημόσιο συμφέρον, που αποτελεί το γνώμονα και στις δυο περιπτώσεις, είναι έννοια της οποίας το περιεχόμενο πρέπει σε κάθε περίπτωση να εξειδικεύεται. Αν πρόκειται η επίκλησή του να προσφέρει τη στήριξη διοικητικής ενέργειας, θα πρέπει να συγκεκριμενοποιείται με αναφορά στα περιστατικά έτσι που να αποκτά το απαραίτητο περιεχόμενο που θα αποκαλύπτει το συλλογισμό και θα επιτρέπει το δικαστικό έλεγχο. Η κατάληξη πως ορισμένη απόφαση εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρον, αποτελεί συμπέρασμα που προϋποθέτει την ύπαρξη δεδομένων πάνω στη βάση των οποίων εξάγεται. (Βλ. Μιχ. Δ. Στασινόπουλος - Δίκαιο των Διοικητικών Πράξεων Ανατ. 1982, σελ. 335 - 336, Δαγτόγλου - Γενικό Διοικητικό Δίκαιο Β' έκδοση σελ. 120, παράγρ. 343, *Kazamias v. Republic* (1982) 3 C.L.R. 239, *Adamides v. Republic* (1982) 3 C.L.R. 343).

Η λήψη της απόφασης της 14 Φεβρουαρίου 1992 με παραπομπή στους λόγους που οδήγησαν στη λήψη της προηγούμενης, συγκεκριμενοποιεί ως δημόσιο συμφέρον την ανάγκη απουσίας του αιτητή από την υπηρεσία του "ενώ διεξάγονται οι ανακρίσεις εναντίον του". Η διαπίστωση πως οι ανακρίσεις είχαν πια συμπληρωθεί, αποκαλύπτει πλάνη και αφαιρεί το αιτιολογικό έρεισμα της απόφασης. Το γεγονός ότι ήταν δυνατή η διαθεσιμότητα του αιτητή κατά το άρθρο 85(2) μια και όχι μόνο αποφασίστηκε αλλά και ασκήθηκε ποινική δίωξη εναντίον του, δεν μπορεί να διαφοροποιήσει την κατάσταση. Η έκφραση γνώμης ως προς το ποια θα μπορούσε ή θα έπρεπε, ενδεχομένως, να ήταν η απόφαση αν το ζήτημα προσεγγιζόταν πάνω στη σωστή βάση, θα αποτελούσε ανεπίτρεπτη πιθανολόγηση ως προς το τί θα υπαγόρευε το δημόσιο συμφέρον σ' εκείνη την περίπτωση, ουσιαστικά κάθ' υπέρβαση του αναθεωρητικού ρόλου του Δικαστηρίου.

Προσέγγισα το ζήτημα και από διαφορετική σκοπιά. Η ΕΔΥ συνοψίζοντας τους λόγους που επικαλέστηκε η Αρμόδια Αρχή, εξειδίκευσε τη φύση και τη σοβαρότητα του αδικήματος καθώς και τη θέση που κατείχε ο αιτητής στην Πρεσβεία. Και αν ακόμη, αντίθετα προς όσα προκύπτουν από τα κείμενα, είδε το θέμα πάνω στη βάση ότι συμπληρώθηκαν οι ανακρίσεις και ασκήθηκε ποινική δίωξη, θα πρόβαλλε το κρίσιμο ερώτημα ως προς το ποιο ήταν το αδι-

κημα, η φύση και η σοβαρότητα του οποίου οδήγησαν στην εκτίμηση της ΕΔΥ. Φαίνεται στο φάκελο το αντικείμενο των αστυνομικών ερευνών. Φαίνεται, ακόμα, πως οι έρευνες αυτές οδήγησαν στην άσκηση ποινικής δίωξης. Δε φαίνεται όμως πούθενά ποιό ήταν το περιεχόμενο της δίωξης. Χωρίς αυτή τη σημαντική πληροφορία, θα ήταν αδιανόητο να συγκεκριμενοποιηθεί το δημόσιο συμφέρον με αναφορά στη φύση και τη σοβαρότητα του απροσδιόριστου αδικήματος. (Βλ. *Πολύβιος Νικολάου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 3959.)

5

Οι εξελίξεις δείχνουν συνέχεια της σύγχυσης. Η Αρχμόδια Αρχή, με νέα εισήγησή της, πρότεινε την παράταση της διαθεσιμότητας και μετά την 29 Φεβρουαρίου 1992. Με το έγγραφο της 27 Φεβρουαρίου 1992 ο Γενικός Διευθυντής εισηγείται, κατά ρητή επίκληση πια του άρθρου 85(2), την παράταση της διαθεσιμότητας του αιτητή μέχρι την τελική συμπλήρωση της υπόθεσης. Αναφέρει ως λόγο το γεγονός ότι αποφασίστηκε η ποινική δίωξη του αιτητή σε σχέση με κατηγορίες στις οποίες περιλαμβάνονται και η υπεξαίρεση και φωτοτύπηση εμπιστευτικών εγγράφων. Η ΕΔΥ, αναφέρθηκε σε απόφαση για άσκηση ποινικής δίωξης και σε κατηγορίες που θα διατυπώνονταν και, με την απόφασή της, υιοθετώντας την εισήγηση, έθεσε τον αιτητή σε διαθεσιμότητα "από 1.3.1992 και μέχρι την τελική συμπλήρωση της υπόθεσης, σύμφωνα με το άρθρο 85 (2)."

10

15

20

25

Στην πραγματικότητα, όπως είδαμε, δεν είχε απλώς αποφασιστεί η ποινική δίωξη του αιτητή ούτε θα διατυπώνονταν κατηγορίες. Ασκήθηκε ποινική δίωξη, σίγουρα με συγκεκριμένο περιεχόμενο, το οποίο ούτε σ' αυτή την περίπτωση τέθηκε ενώπιον της ΕΔΥ.

30

Το πιο σοβαρό, όμως, είναι άλλο. Την 24 Φεβρουαρίου 1992, ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας καταχώρισε αναστολή ποινικής δίωξης, η ποινική υπόθεση κατά του αιτητή απορρίφθηκε από το Δικαστήριο και ο αιτητής απαλλάχθηκε.

35

Υποστηρίζουν οι καθ' ων η αίτηση πως δεν αποτελεί προϋπόθεση για τη λήψη απόφασης δυνάμει του άρθρου 85(2) η πράγματι άσκηση ποινικής δίωξης. Αρχεί να έχει αποφασιστεί η ποινική δίωξη. Αυτό φαίνεται να είναι ορθό αλλά δεν αποτελεί έγκυρη απάντηση στο πρόβλημα. Όσα έχω σημειώσει ως προς τον έλεγχο της επίκλησης του δημόσιου συμφέροντος σε απόλυτη συνάρτηση προς τα πραγματικά δεδομένα που εκλαμβάνονται να το στοιχειοθετούν, ισχύουν και εδώ. Το δημόσιο συμφέρον συσχετίστηκε προς πραγματικά δεδομένα ανύπαρκτα ή, ίσως καλύτερα, που

40

5 υπερχεράσθηκαν από τις εξελίξεις. Αυτές οι εξελίξεις παρέμειναν άγνωστες στην ΕΔΥ και, βέβαια, και σ' αυτή την περίπτωση δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ποια θα ήταν η απόφασή της αν γνώριζε ότι καταχωρίστηκε ποινική υπόθεση και ότι, στη συνέχεια, μετά την καταχώριση αναστολής ποινικής δίωξης, ο αιτητής απαλλάγηκε. Ενδεικτική της άγνοιας των πραγματικών δεδομένων και, επομένως, της πλάνης κάτω από την οποία τελούσε η ΕΔΥ, είναι η επείγουσα επιστολή της ημερομηνίας 3 Μαρτίου 1992 μετά τη γραπτή διαμαρτυρία του αιτητή προς το Γενικό Εισαγγελέα.

10 Οι καθ' ων η αίτηση αναφέρθηκαν στο γεγονός ότι η αναστολή ποινικής δίωξης καταχωρίστηκε όχι για λόγους ουσίας αλλά για να καθοριστεί προηγουμένως το κατά τόπο αρμόδιο Δικαστήριο. Δεν αλλάζουν τα πράγματα. Δεν είναι δυνατό να αναμορφωθεί η αιτιολόγηση της απόφασης εκ των υστέρων με σκέψεις άσχετες προς όσα οδήγησαν στη λήψη της. Παρεμβάλλω, πάντως, πως δε φαίνεται στο φάκελο να έχει ασκηθεί μέχρι τώρα οποιαδήποτε ποινική δίωξη κατά του αιτητή, πως την 20 Μαΐου 1992 η ΕΔΥ απεφάσισε τον τερματισμό της διαθεσιμότητάς του και πως η πειθαρχική διαδικασία εναντίον του συμπληρώθηκε την 22 Μαΐου 1992 με την επιβολή της ποινής της αυστηρής επίπληξης για απρεπή και αγενή συμπεριφορά.

25 Μετά την απόφαση της 28 Φεβρουαρίου 1992, ο δικηγόρος του αιτητή προέβη σε παραστάσεις αναφορικά με το νόμιμό της επισημαίνοντας το γεγονός ότι η ποινική υπόθεση που καταχωρίστηκε εναντίον του αιτητή "με οδηγίες του Γενικού Εισαγγελέα αποσύρθηκε κατά ή πριν την 24 Φεβρουαρίου 1992". Η ΕΔΥ αφού πήρε και τις απόψεις του Γενικού Διευθυντή, συνεδρίασε σε σχέση με το θέμα τις 16 Μαρτίου 1992. Σημειώνεται στο πρακτικό της ημερομηνίας εκείνης ότι η ΕΔΥ "έκρινε ότι δεν μπορεί να προβεί σε οποιαδήποτε άλλη ενέργεια, ούτε είναι δυνατή η αναθεώρηση της απόφασης της ημερομηνίας 28.2.92".

30 Οι καθ' ων η αίτηση υποστηρίζουν ότι η "απόφαση" της 16 Μαρτίου 1992 είναι προϊόν νέας έρευνας "με αφορμή τα νέα ουσιαστά γεγονότα τα οποία τέθηκαν ενώπιόν της (της ΕΔΥ) προς εξέταση" και ότι μόνο εκείνη και όχι η προηγηθείσα απόφαση της 28 Φεβρουαρίου 1992 ήταν δυνατό να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής. Αν ήταν έτσι θα έπρεπε να δοθεί και κάποια λογική απάντηση ως προς τη νομική εξήγηση του γεγονότος ότι ο αιτητής βρισκόταν σε διαθεσιμότητα και του αποκοπτόταν ο μισθός του από 1 Μαρτίου 1992, όπως αποφασίστηκε την 28 Φεβρουαρίου 1992. Η άποψη του αιτητή πως η απόφαση της 16

Μαρτίου 1993 ήταν απλώς βεβαιωτική είναι ορθή. Αν όχι τίποτε άλλο, το λέγει η ίδια η ΕΔΥ όταν σημειώνει ότι δεν μπορεί να προβεί σε οποιαδήποτε άλλη ενέργεια και πως δεν είναι δυνατή η αναθεώρησή της απόφασης ημερομηνίας 28 Φεβρουαρίου 1992. Υποδηλώνεται έτσι, όχι νέα απόφαση αλλά καθαρή εμμονή στην πρώτη. Πέρα από αυτά δεν μπορεί να υπάρξει αμφιβολία πως η απόφαση της 28 Φεβρουαρίου 1992, ήταν, κατά το χρόνο της έκδοσης της, εκτελεστή. Και στην περίπτωση που θα εθεωρείτο ότι την 16 Μαρτίου 1992 λήφθηκε νέα εκτελεστή απόφαση, θα μπορούσε να τίθεται ζήτημα αδυναμίας προσβολής της πρώτης μόνο αν αυτή ανακαλείτο και αυτό εφόσο θα αίρονταν και τα ζημιογόνα αποτελέσματά της κατά το μεσοδιάστημα της εφαρμογής της από 1 Μαρτίου 1992. Δεν είναι νοητό να θέλει η διοίκηση τον αιτητή να βρίσκεται σε διαθεσιμότητα από την 1η Μαρτίου 1992, (βλ. το ίδιο πρακτικό της ΕΔΥ ημερομηνίας 20 Μαΐου 1992), να του αποκόπτει τις απολαβές του από τότε και ταυτόχρονα να ισχυρίζεται ότι η εκτελεστή απόφαση για τη διαθεσιμότητά του λήφθηκε την 16 Μαρτίου 1992.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή επιτυγχάνει και οι προσβαλλόμενες αποφάσεις ακυρώνονται με έξοδα υπέρ του αιτητή.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα υπέρ του αιτητή.